

Arrest

**nr. 120 330 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2013 tot intrekking van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 21 mei 2007. Inzake deze asielaanvraag neemt de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 20 februari 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 11 436 van 21 mei 2008 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 25 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Bij beslissing van 30 maart 2009 wordt verzoeker erkend als vluchteling door de adjunct van de commissaris-generaal.

1.3. Op 24 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker bewust heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door het achterhouden van informatie. Bij arrest met nummer 104 273 van 31 mei 2013 bevestigt de Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 14 juni 2013 de beslissingen tot intrekking van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 12 juli 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht is gemotiveerd als volgt:

“Art 49/1 §3 Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6,7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten

Betrokken vreemdeling diende op 25.08.2008 voor de tweede maal een asielaanvraag in nadat zijn eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag werd hij als vluchteling erkend op 30.03.2009. De vluchtelingenstatus werd hem toegekend door het Commissariaat voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) omwille van de problemen die hij kende in Ghana ten gevolge van zijn seksuele geaardheid. Naar aanleiding van deze erkenning verkreeg hij een verblijf onbepaalde duur: er werd hem een B kaart afgeleverd op 02.06.2009. Zijn kinderen volgden bij geboorte de administratief gunstige verblijfssituatie van hun vader gezien hun moeder niet verblijfsgerechtigd is en werden dus ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Omwille van nieuwe elementen die in het asioldossier waren opgedoken, met name het feit dat de betrokkene samenwoonde met mevrouw [A., E.] en de geboorte van hun oudste kind werd mijnheer opnieuw opgeroepen voor een verhoor door het CGVS. Op 21.09.11 werd een beslissing genomen tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 06.12.11. De betrokkene werd uiteindelijk op 08.02.2012 door het CGVS gehoord in deze zaak waarna een nieuwe beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht werd opgesteld op 24.08.2012.

De betrokkene ging tegen deze beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft in haar arrest (nr 104273 van 31.05.2012) de intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigd.

De Commissaris Generaal stelt dat de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen bij zijn asielaanvraag die essentieel waren voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut op ernstige wijze ondermijnd wordt doordat de betrokkene beslissende informatie heeft verzwegen. De relatie met [A., E.] met wie hij huwde op 03.09.2011 dateert al van tijdens de asielprocedure maar mijnheer heeft hierover niets verklaard bij de asielinstanties. Nochtans was dit een belangrijk element voor de beoordeling van de asielaanvraag. De Commissaris Generaal stelt dat de fraude flagrant is en baseerde de intrekking op basis van artikel 57/6 eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980

Het verblijfsrecht van onbepaalde duur dat hem werd toegekend als het gevolg van de erkenning als vluchteling is met andere woorden een direct gevolg van de door betrokkene afgelegde frauduleuze verklaringen tegenover de asielinstanties. Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' en het bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van onbepaalde duur dat de betrokkene en zijn kinderen verkregen als een gevolg van de erkenning als vluchteling, ingetrokken.”

Verwijzend naar deze beslissing gaat de gemachtigde van de staatssecretaris verder over tot volgende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [S. R.], attaché

wordt aan de genaamde [A., J. G. K.], [...] van Ghanese herkomst

het bevel gegeven om ten laatste op 11/08/13 [...] het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De minderjarige kinderen: [...] volgen de administratieve situatie van hun vader.

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING :

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
Als een gevolg van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van fraude genomen door de Commissaris Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 24.08.2012 werd ook betrokkene's verblijfsrecht voor onbeperkte duur ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14/06/2013. Het wettig verblijf van de betrokkene is dus verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie van onontvankelijkheid op dat verzoeker het vereiste belang bij het voorliggende beroep ontbeert in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij betoogt dat de vernietiging van deze beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren, nu de gemachtigde van de staatssecretaris in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over een gebonden bevoegdheid beschikt om een bevel om het grondgebied af te geven en ingeval van eventuele nietigverklaring van deze beslissing niet anders vermag dan op deze grond een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zoals verweerder zelf ook aangeeft, primeren de bepalingen van het EVRM op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Aldus dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van de door verzoeker ingeroepen artikelen 3 en 8 van het EVRM wel rechtmatig is gebeurd. De rechtmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hangt verder nauw samen met de regelmatige toepassing van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Er kan derhalve niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Eerste onderdeel

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekers privéleven, en dat van zijn drie kinderen, speelt zich volledig hier in België af.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een person zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Verzoeker kwam als 16-jarige NBMV in 2005 naar België, en verblijft sindsdien onafgebroken op het grondgebied. Verzoeker heeft gedurende deze 8 jaar onafgebroken verblijf in België hier een leven opgebouwd, en zich uitstekend geïntegreerd in onze maatschappij. Een deel van verzoekers' jeugd en zijn volledige volwassen leven speelden zich af in België. In 2009, 2011 en 2012 werden zijn kinderen geboren, die geen ander land dan België kennen.

Het feit dat verwerende partij op de hoogte was van dit privéleven is boven elke twijfel verheven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker woont sinds zijn 16 jaar onafgebroken in België en is uitstekend geïntegreerd in onze maatschappij. Verder werden zijn drie kinderen hier geboren, die nooit een ander land gekend hebben dan België. Verwerende partij heeft dit gegeven niet aan een evenredigheidsonderzoek onderworpen.

In casu is er sprake van een positieve verplichting van de Staat om de verzoekende partij op zijn grondgebied toe te laten.

Bij de beslissing om verzoeker van het grondgebied te verwijderen werd er geen rekening gehouden met verzoekers' recht (en dat van zijn kinderen) op een privéleven. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen evenredigheidstoets gevoerd, en begin hierdoor een schending van artikel 8 EVRM. Indien verwerende partij van mening was dat de bestreden beslissing geen inbreuk vormt op het privéleven van verzoeker en zijn kinderen, dan diende ze dit te motiveren, hetgeen in casu niet gebeurde, waardoor ook de formele motiveringsplicht werd geschonden.

2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing is zowel tegen verzoeker zelf als ook tegen zijn drie minderjarige kinderen gericht.

Met het hoger belang van deze kinderen werd op geen enkel moment rekening gehouden, hetgeen een schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie uitmaakt.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Uit niets blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij beperkte zich tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en zijn drie kinderen, hetgeen louter was gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers' asielstatus werd ingetrokken. Dit is in flagrante strijd met hetgeen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie doordat er op geen enkel moment rekening werd gehouden met de belangen van verzoekers' drie minderjarige kinderen.

Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

3. Derde onderdeel

Op 24 augustus 2012 werd verzoekers' asielstatuut ingetrokken door het CGVS, doordat hij zijn relatie met zijn vrouwelijke partner niet had vermeld aan het CGVS.

Verwerende partij oordeelde dat verzoeker fraude pleegde, en trok daarom verzoekers' asielstatus in. Het is daarbij belangrijk om op te merken dat deze asielstatus een preferentieel statuut is. De intrekking impliceert niet dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM indien hij zou dienen terug te keren.

Zoals uw Raad in haar vaste rechtspraak bevestigt heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Verzoeker werd in 2009 erkend als vluchteling door het CGVS, dat oordeelde dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid een gegronde vrees voor vervolging heeft in Ghana. Er bestonden op dat moment met andere woorden "ernstige en bewezen motieven" om aan te nemen dat verzoeker in Ghana een reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Reeds in het verleden werd vastgesteld dat verzoeker een reëel gevaar loopt in Ghana wegens zijn profiel als homoseksueel. Het feit dat het CGVS zijn asielstatus introk omwille van het feit dat verzoeker zijn relatie met een vrouw niet had vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker nog steeds blootgesteld kan worden aan schendingen van artikel 3 EVRM. Zo doet het feit dat men actueel relatie heeft met een vrouw geen afbreuk aan het gegeven dat men in het verleden vervolgd werd omwille van homoseksuele voorkeuren, en bij terugkeer hierdoor opnieuw problemen kan krijgen. Het feit dat verzoeker momenteel een partner heeft van het vrouwelijke geslacht doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vroegere problemen. Een seksuele identiteit is immers geen vaststaand en exclusief gegeven, maar kan aan evolutie onderhevig zijn. Verder wordt verzoeker nog steeds als homoseksueel gepercipieerd in zijn land van herkomst, zodat zijn vrees voor schendingen van artikel 3 EVRM actueel blijft.

Desondanks is verwerende partij niet overgegaan tot een onderzoek van deze ernstige grieven op basis van artikel 3 EVRM, waarvan zij nochtans op de hoogte was. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Indien verwerende partij van mening was dat verzoeker geen risico loopt op reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, dan diende ze dit te motiveren, hetgeen niet gebeurde, waardoor opnieuw de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder daarbij rekening te houden met een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. [...]"

4.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de motieven in feite en in rechte duiden op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. De motiveringen verschaffen verzoeker het genoemde inzicht en laten hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoeker betoogt niettemin dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht, omdat niet wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissingen in overeenstemming zouden zijn met artikel 8 van het EVRM en het hierin vervatte recht op eerbiediging van het privéleven.

Zoals blijkt uit de verdere bespreking van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld dat er *in casu* sprake is van een inmenging als dusdanig in het privéleven van verzoeker en zijn minderjarige kinderen, waardoor een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich niet opdrong. De vaststelling dringt zich verder op dat verweerder vaststelde dat verzoeker louter een verblijfsrecht van onbepaalde duur verwierf op grond van frauduleuze verklaringen afgelegd tegenover de asielinstanties die in eerste instantie leidden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus, die nadien werd

ingetrokken. Verweerder verwees naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' en artikel 49/1, § 3 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in te trekken. Deze intrekking heeft tot gevolg dat wordt vastgesteld dat verzoeker – en bijgevolg tevens zijn kinderen, die slechts beschikten over een afgeleid verblijfsrecht – in wezen nooit recht had(den) op enig verblijfsrecht in België. Er dient te worden aangenomen dat verweerder op duidelijke wijze de grond heeft aangegeven, met name fraude of bedrog, op basis waarvan hij van oordeel is dat de algemene belangen primeren op het persoonlijke belang. Er kan niet worden vastgesteld dat deze motivering *in casu* niet afdoende is. De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker geeft tevens aan dat ten onrechte geen motivering werd voorzien in het licht van artikel 3 van het EVRM. Naast het gegeven dat deze verdragsbepaling als dusdanig geen formele motiveringsplicht voorziet, merkt de Raad op dat uit de verdere bespreking van het middel niet blijkt dat enig onderzoek in dit verband zich nog opdrong door verweerder of dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen aanwijzingen voorhanden waren van een mogelijke schending van deze verdragsbepaling waardoor niet blijkt een verdere formele motivering in deze zin vereist was.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker wijst erop dat hij en zijn minderjarige kinderen in België een privéleven hebben opgebouwd. Hij betoogt dat hij sinds 2005, toen hij als minderjarige het Rijk binnenkwam, in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd en zich heeft geïntegreerd. Verder stelt hij dat zijn kinderen geen ander land dan België kennen. Hij geeft aan dat verweerder ten onrechte geen evenredigheidstoetsing heeft doorgevoerd.

De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder evenmin beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Verzoeker beperkt zich tot zeer algemene stellingnames om het privéleven in België aan te tonen, doch zonder dat dit aan de hand van concrete elementen aannemelijk wordt gemaakt.

Zelfs indien alsnog een privéleven in België van verzoeker en zijn kinderen dient te worden aangenomen, dient te worden vastgesteld dat – zoals reeds werd opgemerkt – verweerder op duidelijke wijze heeft aangegeven dat voor hem het gepleegde bedrog zwaarder doorweegt.

De vaststelling dringt zich inderdaad op dat het ingeroepen privéleven in wezen werd opgebouwd tijdens een precair verblijf en/of een verblijf dat niet als legaal kan worden beschouwd en waaraan dus geen rechten kunnen worden ontleend. In de eerste bestreden beslissing wordt immers een bestaande situatie vastgesteld, namelijk dat verzoeker een verblijfsrecht van onbeperkte duur werd toegekend op grond van zijn erkenning als vluchteling doch waarbij de commissaris-generaal en de Raad vaststelden dat deze status diende te worden ingetrokken omwille van frauduleus handelen van verzoeker tegenover de asielinstanties die heeft geleid tot deze erkenning als vluchteling. De commissaris-generaal maakte hierbij toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat de commissaris-generaal bevoegd is "*om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft*

weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest". De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker "bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden", dat de vastgestelde fraude flagrant is en dat de geloofwaardigheid van de verklaringen op basis waarvan de vluchtelingenstatus werd erkend op zeer ernstige wijze is ondermijnd. Het verblijfsrecht is derhalve slechts ontstaan door bedrog. Verzoeker betwist dit gegeven als dusdanig niet. Het feit dat verzoeker en zijn kinderen, die op hun beurt slechts beschikten over een afgeleid verblijfsrecht, worden geacht nooit over een regelmatig verblijfsrecht te hebben beschikt, is niet het gevolg van de bestreden beslissingen, maar van het eigen handelen van verzoeker en diens poging om de asielinstanties bewust te misleiden. De bestreden beslissingen op zich hebben dan ook niet tot gevolg dat hen een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, minstens kunnen zij niet worden beschouwd als een inmenging in het ingeroepen privéleven. Verzoeker lijkt dit ook te erkennen, nu hij enkel betoogt dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM. Er dient bijgevolg geen toetsing te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt verder ook geenszins aannemelijk dat een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging zou zijn doorgevoerd tussen het belang op eerbiediging van het privéleven en het algemeen belang. De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, er slechts in bijzondere omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM weerhouden zal worden (EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 90). De Raad stelt vast dat *in casu* dergelijke bijzondere omstandigheden niet worden aangetoond. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat zijn verkregen verblijfsrecht in België – en bij uitbreiding dat van zijn kinderen – in wezen op geen enkel ogenblik regelmatig was en vanaf het begin als onbestaande diende te worden beschouwd.

De Raad merkt hierbij verder ook op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat er in hoofde van hem en zijn kinderen ernstige hinderpalen voorhanden zijn die verhinderen dat zij hun privéleven in het land van herkomst of elders verderzetten. In dit verband kan worden opgemerkt dat de moeder van de kinderen weliswaar ook in België aanwezig is, doch niet beschikt over enige verblijfstitel en tevens bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij heeft tevens de Ghanese nationaliteit. Wat het aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wordt verder verwezen naar de verdere bespreking van het middel waaruit afdoende blijkt dat verzoeker zich hierop niet dienstig kan steunen om aan te tonen dat er alsnog dergelijke hinderpalen zouden bestaan.

Specifiek wat de minderjarige kinderen betreft, dient verder nog te worden vastgesteld dat deze op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog niet leerplichtig waren in België en nog zeer jong zijn. Zij ontleenden hun verblijfsrecht enkel aan dat van hun vader. Daar verzoeker door zijn bedrog dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook geacht te worden dat de minderjarigen nooit hebben beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). In ieder geval kan ook hier geen incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging worden vastgesteld. Hiertoe kan in de eerste plaats worden verwezen naar hetgeen voorafgaat. Er blijkt verder niet dat de ouders van de minderjarigen nog legaal op het Belgische grondgebied verblijven – nu het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken en de moeder evenmin over enig recht op verblijf of enige machtiging tot verblijf beschikt – en evenmin blijken hinderpalen die een verderzetting van het privéleven ernstig verhinderen of onmogelijk maken in het land van herkomst. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen dient ook te worden aangenomen dat zij zich gemakkelijk(er) zullen kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM zou hebben miskend. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Vervijzend naar voorgaande bespreking dient daarnaast te worden opgemerkt dat verzoeker ook niet aantoont dat verweerder een onzorgvuldig onderzoek voerde in het licht van artikel 8 van het EVRM, waardoor een schending van de zorgvuldigheidsplicht evenmin kan worden weerhouden.

4.2.3. Verzoeker betoogt daarnaast dat zowel artikel 74/13 als artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opleggen dat het bestuur bij het nemen van een

verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het hoger belang van het kind. Hij stelt dat uit niets blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden.

Daargelaten de vraag welk belang verzoeker heeft bij dit betoog nu het beroep niet mede namens de kinderen werd ingesteld, stelt de Raad vast dat verweerder niet enkel overging tot de beslissing dat ook de kinderen het grondgebied moeten verlaten op grond van de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker, doch ook op grond van de overweging dat de kinderen enkel tot een verblijf werden toegelaten in functie van hun vader en administratiefrechtelijk hun vader volgen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder op basis van het dossier geen redenen zag betreffende de kinderen die er zich tegen verzetten dat hun verblijfsrecht tevens wordt ingetrokken en zij tevens het grondgebied dienen te verlaten of die er zich tegen verzetten dat wordt geoordeeld dat het in de eerste plaats in het belang is van de kinderen dat zij (administratiefrechtelijk) hun vader volgen.

De Raad benadrukt dat de door verzoeker ingeroepen bepalingen aangeven dat rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen. *In casu* wordt niet aangetoond dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen aan deze verplichting is tekortgekomen. Verweerder oordeelde dat het in het belang is van de kinderen dat zij administratiefrechtelijk hun vader volgen. Dergelijke beoordeling komt de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk voor, gelet op het gegeven dat de minderjarige kinderen louter in navolging van hun vader het verblijfsrecht verwerven, zij nog zeer jong zijn en de moeder illegaal in het Rijk verblijft. Er dient te worden aangenomen dat het in de eerste plaats in het belang is van de kinderen – te meer gelet op hun zeer jonge leeftijd – om niet te worden gescheiden van hun ouders. Een dergelijke scheiding volgt evenwel niet uit de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er zich toe beperkt te stellen dat rekening diende te worden gehouden met de belangen van de kinderen, doch zonder ook maar enig concreet argument aan te brengen dat de belangen van de kinderen alsnog een andere beoordeling door het bestuur rechtvaardigden of aannemelijk te maken op welke wijze de belangen van de kinderen in het gedrang komen door de bestreden beslissingen. Het komt evenwel aan degene die zich wenst te beroepen op voormelde bepalingen toe om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat er specifieke omstandigheden betreffende een van de daarin vermelde elementen – *in casu* de belangen van de kinderen – aanwezig zijn die zich verzetten tegen de bestreden beslissingen. Het algemene betoog van verzoeker dat er in wezen louter in bestaat te wijzen op de belangen van de kinderen – zonder hier verder enige toelichting bij te verschaffen – is dan ook niet van aard dat het afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissingen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet worden weerhouden.

4.2.4. Verzoeker beroept zich verder op een schending van artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker betoogt dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus niet impliceert dat hij niet het slachtoffer kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij stelt dat deze intrekking geen afbreuk doet aan het gegeven dat hij in het verleden vervolgd werd omwille van zijn homoseksuele voorkeuren en hierdoor ook in de toekomst problemen kan kennen en aan de geloofwaardigheid van zijn vroegere problemen. Hij wijst erop dat hij in zijn land van herkomst nog steeds als homoseksueel wordt gepercipieerd. Hij stelt dat verweerder dit ten onrechte niet nader heeft onderzocht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de commissaris-generaal in zijn beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker tevens vaststelde dat enerzijds de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen op basis waarvan in eerste instantie het vluchtelingenstatuut werd toegekend op ernstige wijze is ondermijnd en anderzijds verzoeker een actuele vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet aannemelijk kon maken. Hierbij werd overwogen dat verzoeker niet langer aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid in zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal en de Raad in volle rechtsmacht bij de intrekking van de vluchtelingenstatus alsnog een toetsing hebben doorgevoerd aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven impliceert dat reeds werd

vastgesteld dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit risico werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de hiertoe meest geëigende instantie met onderzoeksbevoegdheid, met name het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de bevindingen van dit onderzoek werden reeds bevestigd door de Raad in volle rechtsmacht. Er blijkt bijgevolg niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen – waarbij bovendien wordt verwezen naar voormelde beslissing van de commissaris-generaal, al dan niet samen met het arrest gewezen door de Raad – in dit verband nog enig verder onderzoek diende te voeren. Verzoeker brengt in dit verband ook geen nieuwe gegevens aan ten opzichte van zijn verklaringen afgelegd op het commissariaat-generaal waaruit alsnog zou kunnen worden afgeleid dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, zodat een miskenning van dit verdragsartikel niet blijkt.

Enige schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.5. Gelet op voorgaande bespreking en gelet op de uiteenzetting van verzoeker kan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

4.2.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS